

Бабината баница

Тази утрин земята е бяла –
баба точи кори на небето.
Уж снежинки ваят на парцали,
а пък пада любов и е светло.

Снощи баба в котлето на Господ
гъсто мляко дои от звездите,
пасли мащерка, риган и трескот,
на небето са тъй лековити.

После жъна небесната нива
и замеси тесто във нощвите.
Баба точи и пее щастлива.
Ръси сирене щедро в корите.

А на близкия облак отсреща
риза божия ангел простира.
Господ с нея стоял е до свещите,
дето пращат молитви в всемира.

Баба ръси небето с брашно,
бял е пътят към рая по пладне.
Спира времето, щом със любов
някой баница прави за гладните.